Mica - Comentarii W. McDonald

I. PREZICEREA MÂNIEI CE SE VA ABATE PESTE ISRAEL ŞI IUDA (cap. 1)

Popoarele sunt chemate de Domnul Dumnezeu să audă mesajul Său de judecată, în timp ce El părăseşte templul Său cel sfânt, locul binecuvântării, pentru a fi martor împotriva lor.

Pedeapsa Lui va fi aspră la adresa Samariei şi Ierusalimului, din pricina faptului că aceste cetăţi deveniseră centre ale idolatriei. Când va sosi El cu judecata, munţii se vor topi sub El, valea se va despica precum ceara înaintea focului, Samaria va deveni o grămadă de ruine, toţi idolii ei vor fi pisaţi mărunt iar rănile ei vor fi nevindecabile.

Lamentaţia lui Mica că el se va văieta şi va urla, ca şacalii singuratici şi nocturni, umblând despuiat de haine, constituie expresia de maximă întristare şi jale.

Versetele 10-16 sunt o lamentaţie iscusită, descriind invadarea ţării de către armata asiriană. Diverse cetăţi din Israel şi Iuda sunt avute în vedere în cadrul ei: Gat, Bet Afra, Safir, Zaanan, Bet Ezel, Marot, Ierusalim, Lachiş, Moreset Gat, Aczib, Mareşa şi Adulam ca ţinte posibile ale invaziei asiriene. În acest fragment în original sunt o sumedenie de jocuri de cuvinte. Moffat a tradus pasajul în felul următor (pasaj pe care-l redăm la rândul nostru în română, n.tr.):

Denumirile geografice pe care s-au bazat jocurile de cuvinte în Mica

Vărsaţi lacrimi pentru Oraşul dărâmăturilor (Bochim), târâţi-vă în ţărână în Târgul prăfuit (Bet-ofra), mergi despuiat, Târg Frumos (Safir)! Târg zguduit (Zaanan) să nu te clatini, Bet-esel şi Marot în zadar speră; căci de la Cel Etern se coboară judecata, ce va ajunge până la porţile Ierusalimului.

Încalecă şi fugi, o, Târg al cailor (Lachiş),

O, sursă a păcatului Sionului,

În care domină fărădelegile Israelului!

O, Sionule, fecioară, trebuie să te lipseşti de Moreşet din Gat;

iar regii Israelului de-a pururea se vor poticni la Târgul Poticnelii (Aczib).

Un cuceritor se va abate asupra Israelului şi oamenii vor fugi în Adulam. Israel ar fi trebuit să se radă în cap în semn de doliu, din pricina scumpilor săi copii, adică a tuturor cetăţenilor ce vor fi duşi în robie.

II. PIERZAREA ASUPRITORILOR BOGAŢI (2:1-11)

Aici sunt enumerate motivele pentru care s-a abătut judecata. Bogaţii îi jefuiau pe săraci de casele şi de pământurile lor prin acte de violenţă. În consecinţă, şi săracilor li se vor lua averile de către un invadator străin şi astfel nu vor mai rămâne cu nimic.

Oamenii i-au spus lui Mica să nu profeţească fapte atât de tulburătoare, deoarece nu vor fi daţi de ruşine. Dar Mica a răspuns că nu se cuvine ca ei să spună: „Este Duhul Domnului îngrădit? Sunt aceste lucrări ale judecăţii lucrarea Sa? Oare nu-i fac bine cuvintele Sale celui ce este drept?”

Prin păcatele lor, copiii lui Dumnezeu au devenit ca un duşman al lui Iehova - jefuindu-i pe cei paşnici de hainele lor şi alungându-le pe femei şi copii din casele lor. Acum trebuie să se scoale şi să plece în exil, deoarece ţara pe care au poluat-o ei îi va nimici. Orice profet fals care a propus vin şi băuturi tari ar fi numaidecât acceptat de popor.

III. PROMISIUNEA RESTAURĂRII

După judecată, Dumnezeu va aduna rămăşiţa Israelului, readucând-o din exil în patria sa. Un spărgător (Domnul) va sparge orice lucru care va sta în calea restaurării înfăptuite de El.

IV. ÎNFIERAREA DREGĂTORILOR, A PROFEŢILOR FALŞI ŞI A PREOŢILOR

Dregătorii casei lui Israel sunt condamnaţi pentru nedreptatea lor, pentru păcatele lor şi pentru lăcomia lor. Ei s-au purtat cât se poate de neomenos faţă de săraci. Au urât binele, iubind în schimb răul. În loc să fie păstori ai oilor, cum ar trebui să fie dregătorii, aceşti politicieni au fost în realitate nişte lupi, care au făcut din oi carne pentru oala de pe foc şi hrană pentru cazan. Ei au fost exact contrariul lui David, un păstor în sensul adevărat al cuvântului, la propriu şi la figurat, care a păstorit naţiunea (1Samuel 17:15; 2Samuel 5:2, 7:7). Când se va abate nenorocirea, Dumnezeu nu va auzi strigătele de ajutor.

Profeţii falşi ar scanda, „Pace" celor care i-ar plăti bine să spună aşa, dar ar prezice război celor care ar refuza să-i plătească. Prin urmare Dumnezeu nu le va descoperi voia Sa. Nu vor primi nici un răspuns de ia Dumnezeu.

În contrast cu aceştia. Mica a fost împuternicit de Duhul Domnului să vestească mesajul lui Dumnezeu către Israel şi Iuda (Iacob). Dregătorii mercenari, preoţii şi profeţii se credeau la adăpost, dar Mica a anunţat că Ierusalimul va fi transformat într-un morman de dărâmături.

V. GLORIA DOMNIEI MILENIALE A LUI CRISTOS

Primele opt versete ne vorbesc despre binecuvântările domniei milenare a lui Cristos. Ierusalimul va fi înălţat, iar naţiunile neevreiesti vor veni acolo ca să înveţe despre Domnul. El va domni peste toate naţiunile. Dezarmarea totală ce va avea loc pe tot pământul este viu şi concret

înfăţişată în renumitele cuvinte: „Din săbiile lor îşi vor făuri fiare de plug şi din suliţele lor cosoare." - Pacea şi securitatea vor predomina iar Domnul va fi recunoscut de toţi cei ce sunt ai Săi.

Versetul 5 contrastează idolatria ce se practica în vremea lui Mica cu închinarea curată ce va predomina în împărăţia de o mie de ani. Oamenii ce fuseseră schilodiţi de captivitate vor fi repatriaţi („Eu îi voi strânge pe cei răzleţiţi," v. 6, Moffatt). Domnul va domni ca Rege peste ei. „Vechea stăpânire" (v. 8) înseamnă cea mai înaltă formă de guvernare pe pământ: domnia Regelui Mesia.

Între timp, Iuda va trebui să meargă în captivitate în Babilon. De asemenea, înainte de a avea loc restauraţia, Domnul va aduna naţiunile neevreiesti la un loc şi le va judeca. Israel va fi instrumentul de care Se va folosi El pentru a le pedepsi şi bogăţiile lor vor fi închinate Domnului întregului pământ.

Se pare că versetul 1 descrie statutul naţiunii în perioada în care îşi redacta Mica lucrarea ce-i poartă numele. Lui Israel, termen prin care aici se are în vedere Iuda, i se spune să se pregătească de asediul pe care-l vor organiza babilonienii, care se vor purta fără menajamente cu regele şi-l vor insulta. Asta s-ar putea să se refere la batjocurile adresate de Senacherib lui Bzechia sau la modul în care a fost umilit Zedechia de către Nebucadneţar.

Versetul 2 priveşte peste veacuri la clipa naşterii Celui care avea să fie Căpetenia lui Iuda a cărui obârşie se suie până în vremuri străvechi, până în zilele veşniciei. Aceste cuvinte indică eternitatea lui Mesia şi, prin urmare, dumnezeirea Sa. Întrucât în Ţara Sfântă existau două Betleemuri, Mica precizează că este vorba despre Betleem Efrata, situat la circa zece km sud de Ierusalim. Acest verset are menirea de a stabili un contrast cu versetul 1. Deşi situaţia de atunci a Israelului era descurajantă, toate aveau să se schimbe la venirea lui Mesia.

Trei etape din istoria Israelului sunt descrise aici: (1) Din pricina faptului că L-a respins pe Domnul Isus, Israelul este lepădat. Asta descrie situaţia actuală în Epoca Harului. (2) Următoarea fază presupune un timp de mare necaz pentru naţiunea Israel, respectiv Tribulaţia. (3) După aceste dureri cumplite ale naşterii, Israel va naşte. Asta se referă la „rămăşiţa credincioasă din restul naţiunii aflate încă în stare de necredinţă" (Scofield). Rămăşiţa Israelului va fi readusă în ţară şi Cristos va domni peste poporul Său.

Grija de păstor a lui Cristos pentru Israel şi domnia Sa universală sunt prezentate în versetul 4. Când în viitor armata asiriană va ataca Ierusalimul, Mesia va ridica suficienţi lideri capabili care să o respingă. Sintagma: „şapte păstori şi opt oameni căpetenii" nu trebuie interpretată în sens literal, însemnând că vor fi ridicaţi doar cincisprezece lideri care să-i stea împotrivă ,.asirianului." Când un număr este urmat de numărul imediat superior lui într-un cadru poetici sensul este că există un număr suficient de mare sau adecvat pentru context. (Această uzanţă în privinţa numerelor nu este deloc neobişnuită în VT. Iov 5:19, Psalmi 62:11, 12; Amos 1:3)

Atunci Israel va fi un canal prin care se va scurge binecuvântarea către toţi. Naţiunea va fi ca un leu, de neînvins - cu totul în stare să-i zdrobească pe duşmanii lui Dumnezeu.

În ziua aceea, Israel va fi fost curăţit. Nu se va mai încrede în cai şi care sau în cetăţi întărite. Vrăjitorii şi cei ce se ocupă cu descântece vor fi aboliţi. Chipurile cioplite şi stâlpii sacri - adică obiecte din cadrul cultelor păgâne - vor fi nimiciţi. Naţiunile vrăjmaşe vor fi pedepsite cu răzbunarea lui Dumnezeu.

VII. ISRAEL LA JUDECATĂ

Munţii sunt chemaţi sa fie judecători, în timp ce Domnul (Procurorul) îşi prezintă argumentele împotriva lui Israel (acuzatul). El rememorează bunătatea pe care le-a arătat-o izbăvindu-i din Egipt şi împiedicând pe Balac şi Balaam să-i blesteme.

Ce cere cel Preaînalt în schimbul acestora? Nu nişte jertfe animale extravagante! Şi cu siguranţă nicidecum jertfe umanei ci dreptate şi îndurare şi smerenie. Versetul 8 descrie ce cere Dumnezeu. Ca să poată asculta, ca să poată pune în practică acest lucru, o persoană trebuie să aibă o viaţă divină. O persoană neconvertită este cu totul incapabilă de a produce acest fel de neprihănire.

Glasul Domnului îi strigă cetăţii, înşirând păcatele sale, care sunt cauza nenorocirii. Locuitorii au practicat folosirea unor unităţi false de cântărit şi de măsurat, s-au dedat la acte de violenţă şi au rostit minciuni.

Păcatul aduce cu sine nimicirea iar păcatele bogaţilor violenţi vor atrage după ele boală, deziluzii, foame, insatisfacţii şi frustrări. Nu li se va îngădui să se bucure de lucrurile pe care le-au obţinut pe căi necinstite. Statutele lui Omri (v. 16) se referă probabil la idolatria pe care a promovat-o Omri (1 Regi 16.25, 26).

VIII. NAŢIUNEA DEPLÂNGE JALNICA EI STARE (7:1-10)

Mica se alătură aici naţiunii, mijlocind înaintea lui Dumnezeu. Cetatea fusese deposedată de oamenii fideli şi integri. Acum abundă violenţele şi uciderile. Jalnica situaţie este comparată cu strângerea bobitelor după culesul strugurilor, când se constată că nu mai este nici un strugure de mâncare.

Dregătorii şi judecătorii pretind mita; pedeapsa lor se apropie. Nimeni nu se poate bizui pe ei. Prietenii, vecinii, ba chiar şi rudele se trădează unii pe alţii.

Numai Domnul este vrednic de încredere. Rămăşiţa credincioasă a naţiunii îl avertizează pe duşman să nu se bucure de nenorocire, aceasta fiind urmarea păcatelor oamenilor, dar Domnul îi va restaura pe ai Săi, spre dezamăgirea duşmanilor lor.

IX. BINECUVÂNTAREA VIITOARE PENTRU ISRAEL (7:11-20)

În continuare mesajul cărţii se ocupă de Ierusalim. Zidurile sale vor fi rezidite iar hotarele îi vor fi mult lărgite. Exilaţii se vor întoarce din ţările unde au fost ţinuţi în captivitate iar lumea păgână va fi pedepsită pentru răutatea ei.

Versetul acesta pare ciudat la prima lectură. Pustiirea ţării se referă probabil la rezultatele judecării Neamurilor pentru rodul faptelor lor. Asta are loc cu puţin înainte de restauraţia promisă. Trebuie notat că termenul ebraic tradus prin „ţară" (eretz) poate însemna şi „pământ". Moffatt parafrazează în acelaşi registru: „deşi toată lumea zace pustiită ca răsplată pentru căile sale păgâne."

Versetul 14 este o rugăciune adresată Domnului, pentru hrană şi grijă păstorească. Domnul îşi asigură poporul că va face fapte atât de minunate pentru ai Săi încât naţiunile neevreieşti se vor închina până la pământ înaintea Lui.

Mica îşi încheie profeţia cu o cântare de laudă către Dumnezeu, preamărind îndurarea Sa, iertarea, compasiunea, credincioşia şi iubirea Lui statorni

clickbible.org